

ΑΠΟ ΤΑ "ΘΑΝΑΣΙΜΑ"

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΟΥ

Υπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐντὶς ὀλίγου ἐκδίδεται βιβλίον ποιήσεων, ἡ ἐκ τοῦ ὅποιου ἐντύπωσις καὶ ἐκπληξίς θά εἶναι, χωρὶς ἄλλο, πολὺ πολὺ μεγάλη. Ὁ ποιητὴς εἶναι ἄγνωστος καὶ νεώτερος, ἀλλὰ ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, θὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Δημοσιεύοντες τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα τόρκα, ἐπιυλαττόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῶν «Θανασίμων» εὐθὺς ἅμα ἐκδοθῶσι.

Ἐστὴν πένθυμη αἰγὴ τοῦ ροῦ μου
Περᾶς σὰν ἄστρο φλογισμένο,
Καὶ ἔς τὰ φτερά τοῦ λογισμοῦ μου
Φυσῆς ἀγέρα κολασμένο.

Καὶ γύρω σου κλωθογυρίζουν
Ἀμαρτωλαὶς ἢ ἐπιθυμίας,
Π' ἀδιάκοπα μὲ δαυμονίζουν
Σὲ μαύραις μέσα τρικυμίας.

Καὶ νὰ, μέσ' στᾶπαιρο πετοῦμε
Σὰν φλόγαις δνὸ ἀγκαλιασμέναις,
Κ' ἀγνώρισταις χαραῖς ζητοῦμε
Ἀπ' τοὺς θνητοὺς ἐμποῖσμέναις!

Ἀπ' τοὺς θνητοὺς, γιατί φοβοῦνται
Καὶ δὲν τολμοῦνε νὰ πετάξουν,
Καὶ τοὺς κοιμήταις ποὺ φιλοῦνται
Ἀπ' τὰ μαλλιά κ' αὐτοὶ τ' ἀρπάξουν!

Μὰ ἡμεῖς ἀνθρώπια πλασμένῃ
Καρδιὰ δὲν ἔχουμε ἔς τὰ στήθεια,
Τοῦ πάθους σὰν μᾶς πέτρ' ἢ ὀρμισμένη
Καὶ μᾶς κωλᾶ ἔς τὴν ἄβυσσο ἀλήθεια!

Ὁ ἥλιος φεύγει ὀμπροστά μας!
—Ἐμπρὸς νὰ φτάξουμε τὸν Δία!
Καὶ ὡς τὸν Κρόνο τὰ φτερά μας
Μ' ὀρμητὴ μᾶς φέρει μόνον μία!

Τὴν Ἀνδρομέδα τρεῖς φωτίζουν
Ἕλιοι!—Ἐμπρὸς ἔς τὴν Ἀνδρομέδα!
Μ' ἀργὰ τριγύρω της γυρίζουν
Σὰν νὰ τοὺς δέρῃ χεροπέδα!

Καὶ πᾶμε ὡς τὸν Γαλιζία!
Τὸ φῶς μᾶς πρίγει καὶ ζητοῦμε
Ἐ τοῦ χάους τὴ βυβλὴ ἐρμία
Χαραῖς ὀλόμαντρος νὰ βροῦμε!

Καὶ νὰ, τ' ἀόμματο σκοτάδι
Μῆς συνεπαίρνει κ' ἡ λαχτάρα
Τῆς νύχτας, τοῦ κεροῦ, ἔς τὸν Ἄδη
Ποῦ τοῦρανοῦ παῦ ἡ τρομάρα!

Ἀκόμα πειὸ βαθεῖα, ἀκόμα,
Νὰ ξεσταθοῦμε μέσ' τὸ κρῖο,
Στὴ παγωνιά, στόμα μὲ στόμα,
Τρανὸ νὰ γίνουμε μνημεῖο!

Ὡμέ! πῶς λυώνουνε τὰ χιόνια
Στὴν φλόγα πῶχουν τὰ φτερά μᾶς!
Πῶς σβνοῦνται σὰν αἵμας, αἰώνια,
Τὰ κολασμένα ὄνειρά μας!

Ἐτσι περνοῦμε τὸν αἰθέρα,
Τὴ νύχτα, τὸ κερὸ, ἔς τὸ κρῖμα,
Σὰν τὰ πουλιά μέσ' στὸν ἀγέρα
Κ' ὀνειρενόμεθα τὸ μνημεῖο!

B'

Τὸ μνημεῖο ναι! γιατί σ' ἐκεῖνο
Μοράχα θαῦρονμε γαλήνη
Ἀπὸ τοῦ πάθους τὸν καρκίνο,
Ποῦ τῆς καρδιᾶς τὸ αἷμα πίνει!

Τὸ δάγκαιμά του μᾶς σκοτώνει
Κ' ἡμεῖς ἔς τῆς ἡδονῆς τὸν πόρο,
Ἐστὴ μέθη μας, ποτὲ μας «σώνει»!
Δὲν τοῦ φωνάζουμε καὶ μῦρο!

Μέσ' ἔς τὴν χαρὰ μας ποῦναι μανθρὴ
Κυλιούμεσθε οἱ κολασμένοι...
—Δροσιὰ τὰ χεῖλιά μας: ποῦ θαῦρη,
Δίψα πικρὴ, καταραμένη;

Γιατὶ καμμιὰ δὲν ἔχει ρῶγα
Τὸ βάλαμο ποῦ ἡσυχάζει,
Ὡ δὲ ἀκοίμητη, ὦ φλόγα,
Ποῦ τὸ μνηδὲν βοήθεια κράζει!

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ